

Безконечне

Джакомо Леопарді

Любив я завжди цей самотній горб
І чагарі, які від ока криють
Значну частину обріїв далеких.
Коли я тут сиджу, в моїй уяві
Встають: безмежний простір, що по той бік
Кущів, надлюдська тиша і найглибший
Спокій — моєму серцю майже страшно.
Шум вітру чуючи в чагарнику,
Я просторів порівнюю мовчання
З цим голосом: я думаю про вічне,
Про час померлий і про час живий,
І в звук його вслухаюся. Так тоне
В цій безконечності вся мисль моя,
І люблю гинути мені в цім морі.

Перекладач: Михайло Орест